

مِلَّةُ إِبْرَاهِيمَ

İbrahim'in Milleti

Şeyh Abdurrahman bin Salih

*"De ki: Şüphesiz Rabbim beni doğru yola, dosdoğru dine, Allah'ı birleyen İbrahim'in dinine
ilettiler. O, Allah'a ortak koşanlardan değildir."*

(En'am suresi 161)

Hamd, ancak Allah'adır. O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'tan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâhın olmadığına, O'nun bir olduğuna ve ortağı bulunmadığına şehâdet ederim. Yine, Muhammed ﷺ Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna şehâdet ederim.

Ey Allah'ın kulları! Allah (subhanehu ve tealâ)'dan O'na yaraşır şekilde korkun. Kötü amellerin sonuçlarından korkun, çünkü onlar basireti (kalbin doğru ile yanlış birbirinden ayırabilme yeteneğini) köreltir ve haktan alıkoyar.

Bil ki, yaşadığımız zamanda Allah-u Tealâ her kimin basiretini açmış ve vahyin nuru ile hakikati görmesine müsaade vermişse, o kimseye Allah (subhanehu ve tealâ) içinde bulunduğumuz aldatıcı zamanın en değerli nimetini lütfetmiştir. Öyle bir zaman ki, yalancı tasdik edilir ve sadıka iftira atılır olmuş. Öyle bir zaman ki, hakkı bilenlerin sayısı oldukça azalmış. Öyleyse hakkı bilenler ona azı dişleriyle tutunsun.

Ey Allah rızası için sevdiğimiz kardeşlerimiz, ey Ehl-i Tevhid! Allah (subhanehu ve tealâ) şöyle buyuruyor:

“İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (Allah'ı birleyen) olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel din'li kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir.” (4/125)

Bununla Allah (subhanehu ve tealâ), ne önce ve ne de sonrakilerden hiç kimsenin İbrahim (aleyhisselam)'ın dininden daha güzel bir dine mensup olmadığını bildiriyor. Ve sonra Allah-u Tealâ kınayıcı bir üslupla şöyle buyuruyor:

“Kendi nefsinin aşağılık kılından başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir?” (2:130)

Bunu sadece aklında, nefsinde ve dininde aptal olan biri yapabilir.

“Kendi nefsinin aşağılık kılından başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir? Andolsun, biz onu dünyada seçtik, gerçekten ahirette de o salihlerdendir.” (2:130)

Allah-u Tealâ İbrahim (aleyhisselam)'ı övdükten sonra, Peygamberimiz Muhammed ﷺ'e onun dinine uymasını emretti:

“Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti; Allah'a gönülden yönelip itaat eden bir muvahhiddi ve o müşriklerden değildi. (16:120)

O'nun nimetlerine şükrediciydi. (Allah) Onu seçti ve doğru yola iletti. (16:121)

Ve biz ona dünyada bir güzellik verdik; şüphesiz o, ahirette de salih olanlardandır. (16:122)

Sonra sana vahyettik: «Hanif (Allah'ı birleyen) olan İbrahim'in dinine uy. O müşriklerden değildi.»” (16:123)

Allah (subhanehu ve tealâ) bizlere Yahudi ve Hıristiyanlara şu şekilde cevap vermemizi emretmiştir:

“Dediler ki: «Yahudi veya Hıristiyan olun ki hidayete eresiniz.» De ki: «Hayır, (biz) Hanif (muvahhid) olan İbrahim'in dini (üzereyiz) ; o müşriklerden değildi.»” (2:135)

Yahudi ve Hıristiyanlar, İbrahim (aleyhisselam)'ın kendilerinden olduğunu ileri sürdüklerinde –ki O (aleyhisselam) onlardan beridir- Allah-u Tealâ onlara şöyle hitap etti:

“İbrahim, ne Yahudi idi, ne de Hıristiyandı: ancak o, hanif (muvahhid) bir müslümandı, müşriklerden de değildi. (3:67)

Doğrusu, insanların İbrahim'e en yakın olanı, ona uyanlar ve bu peygamberle iman edenlerdir. Allah, mü'minlerin velisidir.” (3:68)

Ey Allah'ın sevgili kulları! Millet-i İbrahim, Kur'an'da Allah (subhanehu ve tealâ) tarafından ortaya konuldu ve açıklandı. İnsanların akıl ve başarı yönünden en iyi olanı, Kur'an'daki Millet-i İbrahim'i anlamaya koyulup ona göre yaşayandır. Millet-i İbrahim, Tevhid'in ta kendisidir. İnsanları ona davet etmek ve Tevhid'in mükemmeliğine zeval getirebilecek her şeyi reddetmektir. Millet-i İbrahim şirkten ve onun ehlinden beri olmaktır. Ancak şirkin reddinden daha da önemli ve öncelikli olan husus, şirk işleyen insanlardan teberri etmek ve uzaklaşmaktır. Çünkü Allah (subhanehu ve tealâ) şöyle buyurur:

“İbrahim ve onunla birlikte olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kendi kavimlerine demişlerdi ki: «Biz, sizden beriyiz...” (60:4)

İlk önce şirkin ehlini reddettiler, çünkü şirk onların vücutlarında bedenleşmişti. Onlara tanıdıkları herhangi bir mazeret de yoktu, çünkü varolan en büyük zulmü (şirki) işlemişti onlar.

“İbrahim ve onunla birlikte olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kendi kavimlerine demişlerdi ki: «Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında tapmakta olduklarınızdan gerçekten uzağız. Size küfrettik (red ve tekfir ettik). Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.» Ancak İbrahim'in babasına: «Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez.» demesi hariç.«Ey Rabbimiz, biz sana tevekkül ettik ve 'içten sana yöneldik.' Dönüş sanadır.» (60:4)

«Rabbimiz, küfretmekte olanlar için bizi fitne (deneme konusu) kılma ve bizi bağışla Rabbimiz. Şüphesiz sen, üstün ve güçlüsün, hüküm ve hikmet sahibisin.» (60:5)

Andolsun, onlarda sizler için, Allah'ı ve ahiret gününü umud etmekte olanlar için güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirecek olursa, artık şüphesiz Allah, ganiy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan), hamid (övülmeye layık olan)dır.” (60:6)

Değerli kardeşler! Millet-i İbrahim davette lafı dolandırmaz, dalkavukluk yapmaz. Batıla kılıf giydirmeye yeltenmez ve böylesi bir sahte hikmeti tanımaz. Onun bildiği tek şey, hakkı dürüslükle ve apaçık biçimde sağa sola vurmaktan açıklamaktır. Davette en önemli hususla başlanmalıdır, ve batıl açıkça ortaya konmalıdır, velev ki bütün insanlar ona karşı çıksın ve destekçilerin sayısı az görünsün. Bunda sebat edilmelidir. Ve İbrahim (aleyhisselam)'ın milleti de bundan başkası değildir.

“Hani babasına ve kavmine demişti ki: «Sizin, karşılarında bel büküp eğilmekte olduğunuz bu temsili heykeller nedir?» (21:52)

«Biz atalarımızı bunlara ibâdet eder bulduk» dediler. (21:53)

Dedi ki: «Andolsun, siz ve atalarınız apaçık bir sapıklık içindediniz.» (21:54)

«Sen bize gerçeği mi getirdin, yoksa (bizimle) oyun oynayanlardan mısın?» (21:55)

«Hayır» dedi. «Sizin Rabbiniz göklerin ve yerin Rabbidir, onları kendisi yaratmıştır ve ben de buna şahadet edenlerdenim.» (21:56)

«Andolsun Allah'a, sizler arkanızı dönüp gittikten sonra, ben sizin putlarınıza muhakkak bir tuzak kuracağım.» (21:57)

Her kim davetinde Millet-i İbrahim'den yüz çevirirse, budala ve akılsızdır.

Millet-i İbrahim, destekçileri ve savunucuları bir hayli fazla olmasına rağmen batıl ehline karşı cihad etmektir. Allah (subhanehu ve tealâ) buyurur:

“Allah adına gerektiği gibi cihad edin. O, sizleri seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, atanız İbrahim'in dini(nde olduğu gibi). O (Allah) bundan daha önce de, bunda (Kur'an'da) da sizi 'müslümanlar' olarak isimlendirdi; peygamber sizin üzerinize şahid olsun, siz de insanlar üzerine şahidler olasınız diye.” (22:78)

İşte büyük cihad budur. İbrahim (aleyhisselam) hiçbir zaman kılıca sarılmadı, güç ve kudret sahibi de olmadı. Ancak cihad, taraftarları çok olsa da, düşmanların sayısı çoğalsa ve yardım gecikse de, batıl karşısında açıkça konuşmak ve tavır göstermektir. Yardım Allah (subhanehu ve tealâ)'dan gelecektir. İşte cihadın bizim üzerimizdeki hakkı budur.

Ey Ehl-i Tevhid! Millet-i İbrahim, Din'i yaşamak mümkün olmadığı veya Din'in yaşanabileceği bir yurt gerektiğinde, Allah'a hicret etmektir. İbrahim (aleyhisselam) Din'i yaşayabiliyordu. O, müşrikleri küçük düşürdü ve batıl üzere olduklarını haykırdı, ancak buna rağmen onlardan ve yurtlarından yüz çevirdi. Allah'a ortak koşmaksızın ibâdet edebileceği ve müşriklerin yüzünü görmek zorunda kalmayacağı ve bütün bunlardan rahat edebileceği bir belde aradı. Babası ona şöyle diyordu:

“Ey İbrahim! Sen benim ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer vazgeçmezsen, mutlaka seni taşta tutarım. Uzun bir süre benden uzaklaş!” (19:46) İbrahim, şöyle dedi: “Esen kal! Senin için Rabbimden af dileyeceğim. Şüphesiz O, beni nimetleriyle kuşatmıştır.” (19:47)

Onu yalnızca burada, yani Babası için Allah (subhanehu ve tealâ)'dan mağfiret dilemesinde kendimize örnek almıyoruz. Çünkü bu meselenin bir ön hikayesi var. İbrahim'in babası için af dilemesi, ona verdiği bir söze dayanmaktaydı. Onun bir Allah düşmanı olduğu kendisine açıkça belli olunca, ondan uzaklaştı.

“Şüphesiz İbrahim, çok içli, yumuşak huylu bir kişiydi.(9:114) İbrahim (aleyhisselam) şöyle demişti: -Şüphesiz O, beni nimetleriyle kuşatmıştır... (19:47)

Sizi ve Allah’tan başka ibâdet ettiklerinizi terk ediyor ve Rabb’ime ibâdet ediyorum. Rabbime ibâdet etmekle de mutsuz olmayacağımı umuyorum- (19:48)

İbrahim, onları da onların ibâdet ettiklerini de terk edince, ona İshak ile Yakub’u bağışladık ve her birini peygamber yaptık. (19:49)

Onlara rahmetimizden bağışta bulunduk. Onlar için yüce bir doğruluk dili var ettik (güzel bir söz ile anılmalarını temin ettik).” (19:50)

Bunlar ancak, Allah için hicret etmenin ve şirk ehlinde uzaklaşmanın güzel bir sonucudur!

“Bunun üzerine Lût, ona (İbrahim’e) iman etti. İbrahim, “Ben, Rabbime hicret edeceğim. Şüphesiz O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir” dedi.” (29:26)

O, hicret edeceği yerin Şam olduğunu söylemedi. Allah'a hicret edeceğini söyledi. Çünkü o kalbiyle, tüm ağzaları ve ruhuyla Rabb'ine hicret etti. Hicreti yalnızca vücuduyla gerçekleştirmedi, kalbini ve nefsinin de yanında götürdü.

Bununla “Ben, Rabbime hicret edeceğim. Şüphesiz O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir” derken samimi olduğunu kanıtladı. Baska bir ayette ise şöyle diyordu: **“Şüphesiz ben, Rabbime gidiciyim; O, beni hidayete eristirecektir.” (37:99)**

Öyleyse Millet-i İbrahim'in hicretinden, cihadından, müşriklerden ve şirkten beri oluşundan yüzceviren kişi, ancak akılsız olabilir.

Millet-i İbrahim, Allah'a tam manasıyla tevekkül etmektir. Millet-i İbrahim, iyiliği öğretmektir.

Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti (16:120)

İbni Mes'ud (ra) şöyle demiştir: “Ümmet, insanlara iyiliği öğreten örnek şahsiyet anlamına gelir.”

Millet-i İbrahim, İman'ı öğrendikten sonra onda tereddütsüz olmaktır.

Hani İbrahim, “Rabbim! Bana ölüleri nasıl dirilttiğini göster” demişti. (Allah ona) “İman etmedin mi?” deyince, “Hayır (iman ettim) ancak kalbimin tatmin olması için” demişti. (2:260)

Farklı konulara daldığın zaman, vahiye bak ve yakın derecesinde emin oluncaya dek tefekkür et. Dikkat et, yakine ancak Kur'an ile ulaşabilirsin. Başka hiçbir şey seni yakine götürmeyecektir. Ancak bu şekilde kalbin mutmain olur. Allah'a yemin olsun ki, İbrahim (aleyhisselam) şek ve şüphe içinde değildi. Eğer onda şüphe olsaydı, bizlerde çoktan olurdu. İbrahim (aleyhisselam) nasıl şüphe etsin ki, zira o Allah'ın dostuydu (halilullah). Hayır, o yakini istiyordu, kalbinin tamamen tatmin olmasını istiyordu. Zira bu, ilmin en yüksek mertebesidir.

Ey Ehl-i Tevhid! Millet-i İbrahim kararlılığı ve hikmeti simgeler. O, oğlu İsmail'in ziyaretindeyken, oğlunun karısı yabancı bir adama (zira onu henüz tanımıyordu) söylenmeyecek sözler saretmişti de, İbrahim (aleyhisselam) şöyle demişti: “İsmail gelince benden selam söyle, kapının eşliğini değiştirsin”. Kadını rencide edecek birsey söylemedi, ancak kararlı ve hikmetliydi. Oğlu İsmail de babasının ne demek istediğini anlamış ve onun sözünü derhal yerine getirmişti. Ve karısına: “O, ihtiyar babamdı. Bana, senden ayrılmamı emretmiş, artık ailenin yanına gidebilirsin” demişti.

Millet-i İbrahim anlayış ve yumuşak huyluluktur. ***Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu, duygulu ve gönülden (Allah'a) yönelen biriydi. (11:75)*** Millet-i İbrahim cesaret ve kuvveti simgeler. Ancak cesaret ve kuvvet, çok kan dökmek anlamına gelmez! Cesaret ve kuvvet, kalbin korkulu ortamlarda ve zor anlarda sebat etmesidir. Tıpkı İbrahim (aleyhisselam)'ın, yalnız ve yardımsız kalmasına rağmen, müşriklerin putlarını kırdıktan sonra ateşe atıldığı anda sebat ettiği gibi. İşte bu öyle bir kuvvettir ki, cesaret ve kuvvetleriyle övünen kimseleri İbrahim (aleyhisselam)'ın yanında küçük bırakır.

Millet-i İbrahim cömertliği simgeler. Allah'a yemin olsun ki, İbrahim (aleyhisselam)'ın cömertliği ile -Muhammed ﷺ'in hariç- hiçkimsenin cömertliği boy ölçüşemez. İbnu'l-Kayyim gibi ilim adamlarımız, İbrahim (aleyhisselam)'ın misavirperverliğini ölçü alarak, 15 adet görgü kuralı ortaya koymuşlar ve onun misavirperverliğinin kusursuz olduğunu görmüşlerdir.

Hani onlar, İbrahim'in yanına varmışlar ve "Selâm olsun sana!" demişlerdi. O da "Size de selâm olsun." demiş, "Bunlar tanınmamış (yabancı) kimseler" (diye düşünmüştü). (51:25)

Hissettirmeden ailesinin yanına gidip, (pişirilmiş) semiz bir buzağı getirdi. (51:26)

Kur'an'ın, onun davranışını nasıl tanımladığına dikkat edilmelidir. Cömertlerin tutumu budur: Tereddüt etmeksizin, soru sormaksızın ikram ederler. İbrahim (aleyhisselam)'ın da nasıl olduğunu varın siz düşünün; o dünyadaki cömertlerin en cömertidir.

Hissettirmeden ailesinin yanına gidip, (pişirilmiş) semiz bir buzağı getirdi. (51:26) Onu önlerine koydu. "Yemez misiniz?" dedi. (51:26)

Tartışma ve çekişme hususunda Millet-i İbrahim'in öğretisine gelecek olursak, Allah-u Teala şöyle buyurur:

"Allah, kendisine hükümdarlık verdi diye (şımarıp böbürlenerek) Rabbi hakkında İbrahim ile tartışanı görmedin mi? Hani İbrahim, "Benim Rabbim diriltir, öldürür." demiş; o da, "Ben de diriltir, öldürürüm" demişti." (2:258)

Böyle bir iddiayı ancak kendi aptallığının farkına bile varamayan, ahmak biri öne sürebilir. O yüzden İbrahim (aleyhisselam), derhal onu cevapsız bırakacak bir soru sordu:

"İbrahim, "Şüphesiz Allah güneşi doğudan getirir, sen de onu batıdan getir?" deyince, kâfir şaşırıp kaldı. Zaten Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (2:258)

Öyleyse bil ki, sen de yaşadığımız zamanda sıkça karşılaştığımız, kendi anlayışının kıt olduğunun farkına dahi varamayan ve konuyla alakasız şeyler öne süren veya zikredilmesi dahi abes olan deliller getiren böylesi insanlarla karşılaşım imtihan olunabilirsin. Onlar öyle insanlardır ki, öne sürdükleri şeylerden biri şudur: Tevhid konusunda Ebu Cehil dahi Muaz bin Cebel (ra)'den daha ilimlidir. Çünkü Ebu Cehil, Allah (subhanehu ve tealâ)'nın dışında birşeye secde etmenin ibâdette şirk olduğunu bilir, ancak helal ve haramları bilme hususunda zirveyi yakalamış olan olan Muaz, Peygamber ﷺ'e secde ederek ona ibâdet edecek kadar cahildir, fakat cehaleti sebebiyle mazur görülmüştür(!) SubhanAllah! Helalleri ve haramları tanıma konusunda en ilimli kişi, Tevhid ve Şirk konusunda en cahil kişi olmakla itham ediliyor! Bu iddia öyle gülünçtür ki, akli başında olanlar onu zikretmekten haya ederler. Peki böylesi insanlara, İbrahim (aleyhisselam)'ın davrandığı gibi değil de başka nasıl davranılmalıdır?! Onlar böyle cevapsız ve hayretler içinde bırakılmalıdır. Muaz bin Cebel, Mekke'de nazil olan Yusuf Suresi'ni okumuş ve bir peygamberin diğer bir peygambere selamlama secdesi yaptığını öğrenmişti. O, peygamberimiz Muhammed ﷺ'i görünce bunun aynısını ona yaptı. Sonra Rasulullah ﷺ

ona, selamlama secdesinin önceki peygamberlerin döneminde meşru olduğunu, ancak yol açabileceği zararı engellemek için bizim şeriatimizde yasaklandığını izah etti. Öyleyse sen de böylesi insanlarla imtihan olunduğunda, Millet-i İbrahim'e göre hareket et.

Allah (subhanehu ve tealâ) buyurur: Kavmi onunla çekişip tartışmaya girdi. De ki: "O beni doğru yola erdirmişken, siz benimle Allah konusunda çekişip tartışmaya mı girişiyorsunuz? Sizin O'na şirk koştuklarınızdan ben korkmuyorum, ancak Allah'ın benim hakkında bir şey dilemesi başka..." (6:80)

Allah'ın dostu olan İbrahim (aleyhisselam) kendi nefesine değil, sadece Allah'a güvendiği için "sizin O'na şirk koştuklarınızdan ben korkmuyorum" dedi. Ancak kalbinin sabit duracağından tamamen emin olamayacağından ötürü de "ancak Allah'ın benim hakkında bir şey dilemesi başka." dedi.

"...Rabbim, ilim bakımından her şeyi kuşatmıştır. Yine de öğüt alıp düşünmeyecek misiniz?" (6:80) Hem size, O'nun kendileri hakkında hiç bir ispatlayıcı delil indirmediği şeyleri Allah'a ortak koştuktan siz korkmuyorken, ben nasıl sizin şirk koştuklarınızdan korkarım? Şu halde 'güvenlik içinde olmak bakımından' iki taraftan hangisi daha hak sahibidir? Eğer bilebilerseniz." (6:81) İman edenler ve imanlarını zulümle (şirkle) karıştırmayanlar, işte güvenlik onlar içindir ve onlar hidayete ermişlerdir. (6:82) Bu, İbrahim'e, kavmine karşı verdiğimiz ispatlı delilimizdir. Biz, dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Şüphesiz senin Rabbin, hüküm ve hikmet sahibidir, bilendir. (6:83)

Liderlik hususunda Millet-i İbrahim'in öğretisine gelecek olursak, Allah-u Teala şöyle buyurur:

“Hani Rabbi, İbrahim'i birtakım kelimelerle denemeden geçirmişti. O da bunları tam olarak yerine getirmişti. (O zaman Allah İbrahim'e) : «Seni şüphesiz insanlara imam kılacağım» demişti.” (2:124)

Sonra İbrahim (aleyhisselam) insanların iyiliğini istemesinden ötürü sordu:

“(İbrahim) «Ya soyumdan olanlar?» deyince (Allah:) «Zalimler benim ahdimе erişemez» demişti. (2:124)

Birkac ayet sonra: ***“İbrahim, İsmail'le birlikte Evin (Ka'benin) sütunlarını yükselttiğinde (ikisi şöyle dua etmişti:) “Rabbimiz bizden (bunu) kabul et...” (2:127)***

Allah (subhanehu ve tealâ)'nın onların amelini kabul edeceğinden emin değillerdi, bu yüzden dua ettiler. Kalbleri alcak gönüllülükle doluydu, amelleri ise dağlar kadardı. Allah (subhanehu ve tealâ) işte bu yüzden onu kendine dost (halil) edindi. Bunun devamında O (aleyhisselam) şöyle diyordu: ***“...şüphesiz, Sen işiten ve bilensin“ (2:127) “Rabbimiz, ikimizi sana teslim olmuş (müslümanlar) kıl...” (2:128)***

Onlar dualarında Allah'tan İslam'ı istiyorlardı, çünkü insanların çoğu İslam'ın hakiki içeriğini kavrayamamışlardır.

“Rabbimiz, ikimizi sana teslim olmuş (müslümanlar) kıl ve soyumuzdan da sana teslim olmuş (müslüman) bir ümmet (kıl) . Bize ibâdet yöntemlerini (yer veya ilkelerini) göster ve tevbemizi kabul et. Şüphesiz, Sen tevbeleri kabul eden ve esirgeyensin.” (2:128)

Degerli kardeşler, işte Millet-i İbrahim budur. Artık Millet-i İbrahim'i bir dua ile sonlandıralım. Allah-u Tealâ şöyle buyurur:

“Hani İbrahim şöyle demişti: -Bu şehri güvenli kıl, beni ve çocuklarımı putlara kulluk etmekten uzak tut. (14:35) Rabbim, gerçekten onlar insanlardan birçoğunu şaşırtıp saptırdı. Bundan böyle kim bana uyarsa, artık o bendendir, kim de bana isyan ederse kuşkusuz Sen, bağışlayansın, esirgeyensin. (14:36) Rabbimiz, gerçekten ben, çocuklarımdan bir kısmını Beyt-i Haram yanında ekini olmayan bir vadiye yerleştirdim; Rabbimiz, dosdoğru namazı kılsınlar diye (öyle yaptım), böylelikle Sen, insanların bir kısmının kalblerini onlara ilgi duyar kıl ve onları birtakım nimetlerden rızıklandır. Umulur ki şükrederler. (14:37) Rabbimiz, şüphesiz Sen, bizim saklı tuttuklarımızı da, açığa vurduklarımızı da bilmektesin. Yerde ve gökte hiç bir şey Allah'a gizli kalmaz. (14:38) Hamd, Allah'a aittir ki, O, bana ihtiyarlığa rağmen İsmail'i ve İshak'ı armağan etti. Şüphesiz benim Rabbim, gerçekten duayı işitendir. (14:39) Rabbim, beni namazı(nda) sürekli olan kıl, soyumdan olanları da. Rabbimiz, duamı kabul buyur. (14:40) Rabbimiz, hesabın yapılacağı gün, beni, anne babamı ve mü'minleri bağışla.” (14:41)

Ve başka bir ayette de şöyle diyordu: **“Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur; (26:80) Beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur; (26:81) Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını ummakta olduğum da O'dur; (26:82) Rabbim, bana hüküm (ve hikmet) bağışla ve beni salih olanlara kat; (26:83) Sonra gelecekler arasında bana bir doğruluk dili (lisan-ı sıdk) ver. (26:84) Beni nimetlerle donatılmış cennetin mirasçılarında kıl, (26:85) Babamı da bağışla, çünkü o şaşırp sapanlardandır. (26:86) Ve beni (insanların) diriltilecekleri gün küçük düşürme, (26:87) Malın da, çocukların da bir yarar sağlayamadığı günde (26:88) Ancak Allah'a selim (şirkten ve şüpheden arınmış) bir kalp ile gelenler başka.” (26:89)**

Öyleyse Tevhid ehli kardeşlerimiz, Millet-i İbrahim'i öğrenin ve onda derinleşin. Millet-i İbrahim ile hayrı çoğaltın ki, böylece Allah (subhanehu ve tealâ)'ya yaklaşabilirsiniz. Onu öğrenin; akidesini, davetini, cihadını, ibâdetini, ahlakını, kalb amellerini ve kısacası herşeyini. İbrahim (aleyhisselam)'ın yolunu öğrenin ve onunla amel edin! Allah'ın sözlerini hatırlayın:

“İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (tevhidi) olan İbrahim'in dinine (Millet-ilbrahim'e) uyandan daha güzel din'li kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir.” (4:125)

Yine hatırlayın ki: ***“Kendi nefsinin aşağılık kılından başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir?” (2:130)***

Allah'ım! Bize Millet-i İbrahim'i öğret ve basiretimizi Millet-i İbrahim'e aç. Bizleri İbrahim'e tabi olan ilk insanlardan eyle. Bizleri İbrahim'e uyan ve onu seven ve onun ayak izlerini takip edenlerden eyle!

Allah'ım! Bize Millet-i İbrahim'i öğret ki onunla amel edelim. Millet-i İbrahim'e tabi olmada bizleri sebatkâr eyle. Ya Rabbe-l-Alemin, ya Rahman ya Rahim, ya Hayyu ya Kayyum! Hayr ancak Sendendir, başarı ancak Sendendir, yardım ancak Sendendir!